

Kunstenaars van bij ons

Etienne Zanders, "zeg maar Tienne", alias Stefano, vertelt

Annie Storme

Mijn naam is Stefano, alias Etienne Zanders. Etienne is Frans, maar betekent in het Vlaams "Stefanus" of "Stefaan", vandaar mijn kunstnaam "Stefano".

Ik ben een rasechte Oostendenaar, geboren in de Ieperstraat. Mijn vader, August Zanders, was Oostendenaar en de familie van mijn moeder, Adrienne Decraemer was afkomstig uit Frankrijk. Vader was croupier in Oostende. Tijdens WOII werd het casino naar Chez-Pan (oud theater) overgebracht. Ze zaten dus recht over het huis van James Ensor. Soms zagen ze James aan het venster zijn tong uitsteken en met de handen zwaaien naar de bevolking op straat.

Ik heb een zeer gelukkige jeugd gehad in Oostende waar de moeders in de straat met de borstels in de hand de laatste nieuwtjes openbaarden.

Na de Leopoldschool ging ik naar het Atheneum en dan naar het VTI. In de Leopoldschool hadden we een leraar, mijnheer Vandeberge. We hadden enorm respect voor hem, want hij was in onze ogen beresterk. In een kwade bui lichtte hij een bank op met 2 leerlingen er nog in. Hij sprak altijd dezelfde zin uit: "Jullie zijn 't overschot van Lucifer zijn oliepulpe!".

Later dweepten we met de Blues en de Jazz, met Blackboard Jungle en Elvis Presley. Ik werd voor een jaar kampioen in rock- 'n-roll dansen van West-Vlaanderen.

Van schilderen was er toen nog geen sprake, mijn eerste schilderij schiep ik in Tanger, ik was toen 19 jaar. Mijn ouders waren op dat ogenblik in Marokko, door een staking diende mijn vader uit te wijken.

Mijn waardering voor Van Gogh, Toulouse Lautrec en Gauguin was zeer groot, vooral voor de idealistische voorstelling van de kunst en voor deze grote revolutionairen. Deze zienswijze werd gedeeld door schilder John Blommaerts en zo ontstond een hechte vriendschap tussen ons beiden waar ik nu nog dankbaar voor ben.

Maar ja, je trouwt, je hebt kinderen. Intussen vond ik werk als controleur-purser bij de RMT, wat ik ook wel jarenlang graag deed.

Ik begon in de KWB onder leiding van Maurits Olders en wij zetten verschillende groepstentoonstellingen op het getouw. Vol idealisme fungeerde ik als moderne schilder, terwijl de andere schilders havenzichten en kerken uitbeeldden. Ik vertoonde er een eigen abstract, zodat de verkoop minimaal was en de kritiek legio, terwijl de kerkjes als zoete broodjes van de hand gingen. Later was er een korte periode bij leraar Sorel en ik kreeg er een speciale kamer toegewezen. Toen al kreeg ik de naam van Ensor wegens mijn eigenaardige manier van schilderen. Ik dacht er echter het mijne van en wist drommels goed dat dit een spotnaam was, maar ook Ensor werd veel bespot.

Toch had ik één groot voordeel, ik kon namelijk zeer goed tegen kritiek, terwijl de enkele moderne schilders die niet gesteund waren hun borstels in de lade deponeerden en er niet meer naar om keken, daar ze aan kritiek ten onder gingen.

De Zeemeermin van zand, schelpen en acryl

Stefano aan het werk op de Visserskaai

Dan kwam de periode van de "Chèvre Folle", een klein kunstcafé aan de Peperbusse, dat echter tot over de grenzen bekendheid verwierf. Daar stelde ook Picha tentoon en ook kwam Jef Van Tuerenhout er regelmatig binnen. Door de schilder Houwen kwam ik in " 't Kroegske" terecht waar ik bestendig tentoonstelde bij de uitbater Iwein Scheer. Daar verkocht ik relatief veel, wat me ten zeerste verbaasde. Het kwam mij ter ore, dat Iwein de prijs voor mijn schilderijen verdubbelde, hetgeen ik nooit zal vergeten en waar ik hem dankbaar voor ben. Daar richtten wij ook het maandblad "Tijl Uilenspiegel" op, waarvan ik sommige tekeningen verzorgde, alhoewel ik me nooit met politiek bemoeide. Ook tussenin volgden er nog altijd tentoonstellingen met de KWB waar ik me nog 2 anekdotes van herinner:

Te Bredene hadden we 20.000 bezoekers geteld, een record. Dit werd uitvoerig in de pers vermeld: "... de vakantiegangers gingen schier de duinen niet meer in". Natuurlijk, het regende immers 14 dagen pijpenstelen!

Nog een anekdote inzake Bredene: ik had een schilderij geborsteld met de naam "Stop Viëtnam". Het was een geraamte met doorgeschoten kleren, echter was ook zijn mannelijkheid bijgeschilderd, grote verontwaardiging, een schande ... maar bij het sluitingsuur, in de bijna lege zaal, kwamen plots 2 dametjes en wij, Maurits en ik, wij stonden achter 2 enorme platen verstoppt toen er plots een gegiechel klonk. Toen we tevoorschijn kwamen, stonden de 2 dames met ernstige en afkeurende blik naar "Stop Viëtnam" te kijken.

Ik sloot me ook nog aan bij het "Gildenhuis", een groep kunstenaars waarvan Prins Karel erevoorzitter was. Ik ging toen in zowat gans het land tentoonstellen met de nodige ups en downs. Na een tijd stopte ik plots met schilderen, ik had behoefte aan een ander klimaat en sloot mij aan bij Ciné Club Oostende waar ik 7 jaar filmde. Ik filmde er griezel-

documentairefilms en ook al eens een tekenfilm of poppenfilm, waar ik veel tijd in stopte. Mijn vrouw Lucy en mijn kinderen Murielle, Tessa en Sandy, want ik heb 3 dochters, hielpen mee en speelden in sommige van mijn films. Ik was dan ook fier dat ik eens brons op een provinciale wedstrijd behaalde want de jury was zeer streng. Ik haalde ook een eerste prijs met medaille in Jabbeke. Toen mijn filmapparatuur te ouderwets geworden was en er nood aan vernieuwing was, heb ik ermee gekapt. Er waren echter al aanmoedigingen om weer aan het schilderen te gaan, vooral door kunstschilder Vandeweyer en weldra zat ik terug in het milieu.

Dan kwam de tijd met John (Blommaerts), weer togen we de idealistische richting uit. We geraakten beter bekend, de verkoop verbeterde, we veroverden Stene en in het dorpje ontstond een vriendschap tussen de inwoners en ons. Door de hulp van de heemkundige kring kregen we de molen toegewezen als atelier, waarin we met een klein vuurtje, zelfs in de winter, al schilderend onze tijd doorbrachten. We schilderden ook met de tweede Steense groep buiten de molen, en zo ontstond er een kunstdorp, waar toeristen en vooral veel Oostendenaars op afkwamen, hetgeen me veel plezier deed, want men is nooit sant in eigen land. Toen ik ook een tentoonstelling met brandende fakkels inrichtte, dachten de mensen dat hun molen in brand stond. We hebben dan tot in de late uurtjes buiten gedanst. Maar Stene veranderde, we konden het niet meer op stellen zetten. Toch hield ik Stene in mijn hart en organiseerde er met John in 1986 een "Moulin Rouge". Gans het Vossenhol was verkleed zoals in Montmartre. Wat hebben we afgelachen toen de mannen de farandolles aandeden en de vrouwen de mannenkledij, dat was nu precies Stene waar ik van hield.

frietten en mussels

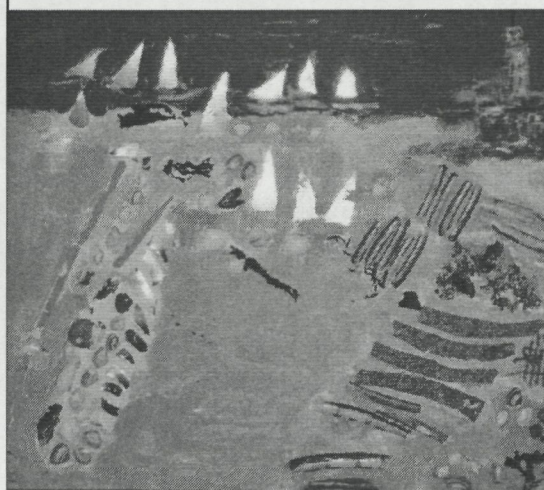
Ik kocht in die periode ook een camping-wagentje dat ik dan ook prompt "Het paletje" noemde. Volgeladen met schilderijen, deden we daarmee de ganse dag de kust aan. Met John aan de ene zijde schilderend en ik aan de andere kant, de gebruikelijke fles wijn aan onze zijde. Wel dra werd het een rijdende galerij, waar we rondom en binnenin schilderijen konden hangen. Toen we 2 campingwagens bezaten, deden we ook Sint-Martens-Latem aan.

Een tijd lang bevond mijn atelier zich boven het Co-center.

Mijn eigen uitvinding is om op een speciale ondergrond met zand en ingrediënten van de kust zoals mosselen, schelpen, wieren en metaal te werken. Ik improviseer het maritieme leven met acryl ofwel laat ik het oeuvre zo dat het zanderige extra geïllustreerd wordt. Vroeger werd er ook met zand geëxperimenteerd, echter ook met lijm die niet houdbaar is. Mijn hoofddoel is om de kust in het algemeen naar de mensen te brengen.

Op 20 maart jl. overleed Stefano op 74-jarige leeftijd. Etienne was een typische straatschilder, te zien op fancy fairs, braderies en straatfeesten. Hij hield ervan onder het volk te zijn. Zijn motto was: Little things mean a lot.

Met dank aan Murielle, Tessa en Sandy.

Haven Oostende

Pascal en Muriel BOUSSON – ZANDERS
Jan en Tessa DEHONDT – ZANDERS
Sandy ZANDERS

zijn kinderen

Woody BOUSSON
Robin DEHONDT
Steffi DEHONDT
Lenny DEHONDT
Melvin ZANDERS

zijn kleinkinderen

Nadia ZANDERS en Antoine ALLARY
Thierry en Chantal SAEY – RAU

zijn zus en partner
zijn nicht en neef

De families ZANDERS, TILMANS, DECRAEMER en HUYGHE
meiden u diepbedroefd het heengaan van

De Heer

Etienne "Stefano" ZANDERS

Kunstschilder

Weduwnaar van mevrouw Lucienne TILMANS

Geboren te Oostende op 16 februari 1938
en er overleden
in het AZ Damiaan (campus Sint-Jozef)
op 20 maart 2012

Zij nodigen u vriendelijk uit tot de vrijzinnige uitvaartplichtigheid die zal plaatshebben op **ZATERDAG 31 MAART 2012 om 10.30 uur**, in het V.L.C "De Geuzetorre", Kazerneaan te Oostende, gevolgd door de crematie te Brugge. De bijzetting van de asurne in de familievergunning op de stedelijke begraafplaats aan de Stuiverstraat heeft plaats in familiekring.

Er is gelegenheid tot condoleren na de plichtigheid.

Rouwadressen: Steenbalkersstraat 117 – 8400 Oostende
Kroonlaan 37 – 8400 Oostende
Dr. Verhaeghstraat 71 – 8400 Oostende

Rouwcentrum Jim RAES, Slachtersstraat 23, 8400 Oostende - gsm: 0474 / 205 800
jim.raes@telenet.be